

BASE 2

La Núria es trobava a la dutxa, ensabonant-se els seus llargs i daurats cabells, mentre escoltava per la ràdio la retransmissió d'un programa d'humor. Mentre l'escoltava, somreia d'orella a orella, a mesura que l'aigua anava caient al terra.

Aquells humoristes eren realment bons! La Núria sempre se'ls escoltava cada vesprada, per a poder així animar-se i oblidar per un moment els amargs dies que últimament estava vivint. La única cosa que la feia riure era aquell programa de ràdio... No hi havia manera de veure-la somriure d'una altra manera... Tot i que és clar que les coses no sempre foren així...

La Núria era una universitària que cursava el primer any de carrera; una xica aparentment normal, amb tot el que una jove de 19 anys podia desitjar: bona figura, molt guapa, caràcter amigable, intel·ligent... però tot i això i a pesar de que moltes de les seues amigues la consideraven una "afortunada", la Núria era conscient que faltava alguna cosa a la seua vida...

Tot el que en un passat no massa llunyà havia estat felicitat i alegria, s'anava convertint, a mesura que passaven els dies, en un sentiment de culpabilitat i soledat...

Una vegada va eixugar-se els cabells i va posar-se una tovallola al cap per tal de secar-se'ls, el programa que estava escoltant es va acabar. Just a continuació, va començar a parlar el presentador d'un programa de ciències:

- Al programa de hui anem a conèixer millor els sorprenents secrets d'un dels sistemes de numeració més importants per a tots nosaltres: la base 2. Hui tenim com a convidat especial al senyor Rius, que ens explicarà millor el funcionament d'aquest sistema matemàtic, en el qual es basen els circuits dels ordinadors...

La Núria va apagar la ràdio... Mai li havien agradat aquelles històries de gent especialitzada en temes que ella desconeixia... la feia sentir pitjor del que normalment estava. Així que va sortir del bany, amb la tovallola encara al cap, i va arribar al menjador. Aprofità per tombar-se al sofà i reflexionar una mica. Tot seria diferent si la Elisa, la seua millor amiga i companya de pis, no s'hagués anat a l'altra punta del país...

La Núria i la Elisa havien triat la mateixa carrera i tenien l'inconvenient que la universitat estava bastant lluny del seu poble. Per això havien decidit fer-se amb aquell pis i viure juntes allà, almenys provisionalment.

La veritat és que les dues eren inseparables, i sense la Elisa, la Núria se sentia totalment sola i desemparada.

De fet, la marxa tan inesperada de la Elisa era el motiu que feia a la Núria estar passant unes setmanes molt amargues. D'alguna manera es pensava que la Elisa s'havia anat per culpa d'una discussió que havien tingut les dues.

No obstant això, i tot i que no responia mai quan la Núria la telefonava al mòbil, la Elisa li enviava cartes cada setmana... però evidentment no era el mateix llegir com li anaven les coses que tenir-la al seu costat en tot moment per a compartir-ho tot. Tota la discussió havia estat produïda per un jove de 20 anys, el Carles, un amic de les dues, i un conflicte amorós...

Mentre descansava al sofà, la Núria va recordar que precisament aquell dia devia d'haver arribat una nova carta setmanal de la Elisa, ja que el carter solia portar-la els dijous. Amb curiositat per saber què es contava la seua amiga, la Núria es va alçar del sofà, sortí del pis i va baixar les escales fins arribar a la bústia comuna. Efectivament, i com s'esperava, hi havia una nova carta de la Elisa.

Amb la seua extraordinària cal·ligrafia, la Elisa contava que tot anava bé, que estava tractant de buscar un treball... tot allò feia sentir a la Núria encara més culpable: era realment frustrant admetre que allò estava passant realment...

Però en canvi, en aquell sobre hi havia alguna cosa més: hi havia un paperet doblegat amb una cosa escrita, molt estranya i aparentment sense sentit: es tractava d'una mena de sopa de lletres, i just al davall, figurava una clau formada per una sèrie de nombres:

E	A	C	S	L	A
E	S	A	T	N	M
D	E	A	L	D	I
S	E	C	O	M	A
R	I	S	T	U	L
E	E	R	E	S	S

CLAU: 9 – 16 – 10 – 25 – 33 – 6

BASE 2

Era difícil interpretar allò... Francament, a la Núria no se li acudia cap cosa útil que pogués fer amb aquella mena de passatemp. Ella sabia que la Elisa gaudia amb tot allò relacionat amb les ciències, els codis secrets... i era, a més, molt bona a l'hora de preparar-los.

Però lamentablement, en aquell cas no hi havia suficient informació. Verdaderament, la Núria s'estranyà notablement al trobar-se amb una cosa així en el sobre... què pretenia la Elisa enviant coses així?

Però va ser en aquell moment quan la Núria va observar a la part inferior:

BASE 2

Com si es tractés d'un raig que travessés el cap de la Núria, un record molt recent li va venir a la memòria... Ja li pareixia a la Núria molt familiar la "base 2"! Era el tema del que anaven a parlar al programa de ciències, a la ràdio!

Una punxada de curiositat va fer que la Núria pugés corrents al pis, per a posar en marxa la ràdio, a veure si tenia sort i encara no s'havia acabat el programa... però no va haver sort: ja s'havia acabat. La Núria va lamentar-se: s'havia quedat amb les ganes de descobrir el que era la base 2. Si almenys hagués escoltat alguna cosa, tal volta podia haver entès millor aquell estrany missatge de la Elisa... però no.

Uns minuts més tard, i mentre la Núria continuava mirant atentament la fulla que contenia el trencaclosques, algú va cridar a la porta. Era el Carles, el xic que havia originat el conflicte amorós per part de la Núria i la Elisa, provocant el seu distanciament. El resultat de la discussió va ser que el Carles es va quedar amb la Núria. Quan aquesta li va obrir la porta, els dos es feren un petó, i després el Carles va preguntar:

- Ja has rebut una nova carta de la Elisa?

- Sí... Tot li va molt bé –va contestar, sense preocupar-se per parlar-li de la base 2.

- M'alegre... Ja saps que mentre t'envie cartes, no t'has de preocupar per res –va afegir després, utilitzant un to tranquil·litzador.

Després de quedar per veure's aquella nit, el Carles se'n va anar, i la Núria va aprofitar, com que es quedava de nou sola a casa, per a buscar més informació sobre la base 2.

Internet era la millor opció. Així que va utilitzar un buscador per teclejar “base 2” i trobar-ne momentàniament muntanyes d’informació.

Després de revisar el material que havia trobat, va començar a formar-se una idea sobre el que era la base dos:

“Un sistema de numeració que permet resoldre més fàcilment diversos tipus de problemes. En el cas dels ordinadors, és determinant el fet que es basen en circuits capaços d’adoptar dos estats (encès/apagat), la qual cosa pot representar-se perfectament amb les xifres 0 i 1, les úniques de les que es disposa al sistema de numeració de base 2. La base indica la quantitat de xifres de què disposem i el seu valor de posició. El valor de posició és una potència de la base elevat a n...”

Mentre la Núria rellegia atentament aquella informació, també observava el paper que li havia enviat la Elisa amb l’esperança d’arribar prompte a alguna conclusió. Però amb la informació que havia trobat no en tenia suficient per desxifrar aquell missatge. No va tenir més remei que continuar buscant... Fos el que fos el que pretenia la Elisa enviant aquell missatge, havia enganxat per complet la Núria.

Uns minuts més tard, la Núria va trobar exactament el que estava buscant: com passar un nombre a base 2:

Cal dividir el nombre per 2, i el quocient resultant tornar-lo a dividir per dos, fins que aquest quocient siga igual a 1. A continuació, escriure la sèrie: començant per la dreta, anotar l’últim quocient, i els residus que han anat eixint al dividir per 2, sempre de dreta a esquerra.

Per exemple, per a passar “13” a base 2:

$$\begin{array}{r} 13 \overline{) 2} \\ \underline{1} \\ 1 \\ \end{array} \quad \rightarrow \quad \begin{array}{r} 6 \overline{) 2} \\ \underline{0} \\ 0 \\ \end{array} \quad \rightarrow \quad \begin{array}{r} 3 \overline{) 2} \\ \underline{1} \\ 1 \\ \end{array}$$

$4a$ $3a$ $2a$ $1a$

Per tant, “13” en base 2 és: **1 1 0 1**

La Núria va observar la clau que hi havia al davall de la sopa de lletres:

CLAU: 9 – 16 – 10 – 25 – 33 – 6

A pesar de que la seua habilitat en les matemàtiques no era del tot bona, la Núria va passar els 6 nombres de la clau a base 2...

Va tardar una mica en fer-ho tot... No obstant, a la fi va escriure les sèries ...

9: 1 0 0 1
16: 1 0 0 0 0
10: 1 0 1 0
25: 1 1 0 0 1
33: 1 0 0 0 0 1
6: 1 1 0

De sobte, la Núria ho va veure tot clar: si afegia zeros per l'esquerra a les sèries fins completar 6 xifres, les coses començaven a tenir sentit:

9: 0 0 1 0 0 1
16: 0 1 0 0 0 0
10: 0 0 1 0 1 0
25: 0 1 1 0 0 1
33: 1 0 0 0 0 1
6: 0 0 0 1 1 0

La veritat és que quan la Núria va observar aquelles sèries formades per 0 i 1, va mirar ràpidament la sopa de lletres: cada una de les xifres coincidia amb una casella de la sopa de lletres!

Però quina diferència hi havia entre les caselles que els corresponia un 1, i les que els corresponia un 0? Ràpidament, la Núria va rellegir tota la informació de la que disposava... És clar! Els ordinadors! Encès/apagat! Tot quadrava ja... Era de suposar que l'1 significava encès, i el 0 apagat. La Núria va senyalar a la sopa de lletres aquelles lletres a les que els corresponia un 1.

La cosa quedà així:

E	A	C	S	L	A
E	S	A	T	N	M
D	E	A	L	D	I
S	E	C	O	M	A
R	I	S	T	U	L
E	E	R	E	S	S

Per fi la Núria acabava de descobrir el significat d'aquell misteriós missatge: “CASA DE CARLES”. Però els dubtes no havien fet res més sinó que començar: per què la Elisa havia enviat aquelles tres paraules tan simples en un codi secret? Per què prendre's tantes molèsties en escriure d'una manera tan complicada, podent escriure-les per la via normal? Per què escriure-les per separat de la carta principal?

D'alguna manera, la Núria no va tardar en comprendre que la Elisa volia dir-li alguna cosa important, però de manera que ningú més ho descobrís... “Casa de Carles”.

Era evident que alguna cosa important devia haver allí... I sense pensar-s'ho dues vegades, la Núria no tardà en vestir-se ràpidament, i dirigir-se cap a la casa del seu nuvi Carles.

Deu minuts després, arribà. Era molt estrany, però el Carles no hi era. Afortunadament, la Núria s'havia fet una còpia de les claus de la casa. No era massa moral entrar a sa casa mentre ell no hi era, però la curiositat va ser major, i no va tardar en obrir la porta, i entrar.

Només entrar, va comprovar com es notava que el Carles vivia tot sol: la casa estava feta una pena, tota una porcaterra. Era insuportable l'olor que desprenia. Olor... i sorolls! La Núria es va sorprendre moltíssim d'escoltar uns forts sorolls provinents de l'altra punta de la casa. Pareixia com si la casa sencera s'estigués enderrocant!

Va córrer ràpidament cap al lloc de on venien els sorolls. I va comprovar que provenien d'una de les habitacions de la casa. Per a la sorpresa de la Núria, va començar a escoltar-se una dèbil veu a l'altra banda de la porta!

- Hi ha algú? –va preguntar la Núria, espantada i amb el cor en un puny.

I no va tardar en rebre resposta:

- Núria? Sóc jo, la Elisa!! Gràcies a Déu que estàs ací!! Treu-me d'ací ja!!

La Núria es va quedar de pedra.

Se li va congelar la parla, al mateix temps que girava la clau i obria la porta. Per ella va sortir la Elisa, totalment demacrada, cansada i bruta.

Les dues es van abraçar, encara que la Núria no entenia res. La Elisa començà a plorar. La Núria començava a recuperar la parla:

- Però... Tu no devies de ser a l'altra punta del país?

- He estat ací tot el temps... El porc del Carles m'ha tingut tancada...

- I què passa amb les cartes que m'enviaves?

- Ell m'obligava a escriure-les! Tot per a no fer-te sospitar a tu! És clar que només em deixava escriure certes coses... Afortunadament has desxifrat el meu missatge! –la Elisa estava molt tensa i nerviosa, però en la seua trista expressió es va dibuixar un somriure: “Gràcies!”

Immediatament les dues amigues se'n van anar ràpidament d'aquella casa.

- La veritat és que no ho entenc... Què pretenia el Carles tenint-te allà tancada?

- El vaig enxampar posant-te les banyes, Núria... El Carles t'enganyava... Lamentablement aquell dia ell també em va veure a mi, i em va portar a sa casa. No estava disposat a deixar que et contés la veritat...

Tot i que allò va afectar bastant la Núria, el fet que la Elisa estigués al seu costat era molt més poderós:

- I pensar que ens vam barallar per aquell imbècil... –i les dues amigues es van abraçar, deixant caure unes emotives llàgrimes.

En arribar al pis, van telefonar a la policia informant de la situació.

El pes de la justícia no trigaria en caure sobre el Carles...

La Elisa es va recuperar ràpidament dels maltractaments del Carles, i poc a poc tornà a fer vida normal en companyia de la Núria... una xica que tornava a ser la de sempre, amb la seua millor amiga al costat.

D'aquella experiència la Núria havia après que algunes de les coses que abans menyspreava podien ser-li de gran utilitat. Era el cas de la base 2, que li havia permès salvar la vida de la seua millor amiga.

FI